

Тя повдигна къмъ него своето пламнало, облѣто съ сълзи лице и заплака :

— Моля ви се, господине, не... не се шегувайте... съ мене !

— Дѣто ще каже, искашъ да останешъ при мене ?

— Е, като е тъй, ставай да вървимъ.

Свещеникътъ му прѣгради пътя. Той бѣше блѣденъ като мъртвецъ, а неговитѣ ястребови очи се впиха въ лицето на Болеслава. Той тържествено сложи ржката си на неговото рамо, както тогава, когато обясняваше всяката вина на баща му.

— Синко, — каза той, — и тебе азъ те възприехъ на кръщението. Научихъ те да шъпнешъ името Господне и ти посочихъ чудесата на неговитѣ творения. Ти ми бѣше милъ, като мое собствено дѣте, даже повече, защото бѣше синъ на моя господаръ. И за тебе азъ трѣбва да отговарямъ прѣдъ прѣстола на Всевииния. Ти не можа да се очистишъ отъ подозрѣнието, което лежи върху тебе. Азъ чета въ душата ти, не си навеждай очитѣ, знамъ всичко. И затова още веднѣжъ искамъ отъ тебе тая жена. Искамъ я въ името на нейния баща, въ името на църквата, въ името на Бога, бащата на всички сираци и дѣца, защото тя не знае какво прави. Освободи я... тогава ти ще бѣдешъ невиненъ и можешъ спокойно да си вървишъ по пътя.

Регина стана и трескаво улови неговата ржка.

— Да вървимъ, — каза той, — надѣя се, че ще ни се отвори пътъ. — И той поиска да мине край стареца.

Но старецътъ пакъ го задържа и прострѣ къмъ него ржцѣтъ си.

— Тогава ти си достоенъ за своя баща ! И както веднѣжъ проклѣхъ него, тъй въ тая минута проклинамъ и тебе, а заедно съ тебе и тая жена. Бѣди Каинъ, когото Богъ изгони далечъ отъ себе си ! Да не намѣришъ никѣдѣ подслонъ. Живѣй прѣзъ всичкия си животъ въ развали-